

Dániel könyve – Negyedik rész

Az ólomsúly

Jeff Pippenger

2023-11-27

Dániel könyvében megjelenő formájában a Leviticus huszonhat „hét idejével” foglalkozunk. Ezt azért tesszük, mert a „hét idő” egyik prófétai jellegzetessége az, hogy azt a „megütközés köve” képviseli, amelyet az építők elvetettek. A Szentírásban ábrázolt megütközés követ úgy határozom meg, mint olyan igazságot, amely látható lehetne, mégsem látszik. Azok számára, akik látják, drága; akik pedig nem látják, azoknak nemcsak botlásuk köve, hanem az a kő is, amely porrá zúzza őket.

Amikor Krisztus bemutatta a követ, amelyet az építők megvetettek, azonosította, hogy a szegletkövet a szeglet „fejévé” teszik. Az Írásokban a megvetett kő üzenete mindig arra vonatkozik, hogy Isten elhalad egy korábbi szövetségi nép mellett, ugyanakkor pedig szövetségre lép egy olyan néppel, amely korábban nem volt Isten népe.

Jézus ezt mondta nekik: Soha nem olvastátok-e az Írásokban: A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szeglet fejévé; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben? Azért mondom nektek, hogy az Isten országa elvétetik tőletek, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit. És aki erre a kőre esik, összetöretik; akire pedig ez esik rá, azt pozdorjává zúzza. Máté 21:42–44.

Az első „idői prófécia”, amelyre a szent angyalok vezették William Millert, a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében található „hét idő” volt. A laodíceai adventizmus azzal kezdte meg annak a folyamatát, hogy lerombolja azokat az alapvető igazságokat, amelyeket az Úr Miller szolgálata által állított össze, hogy elvetette Miller legelső felfedezését. Természetesen a szent alap bármely prófétai szemléltetése Krisztus szemléltetése, aki „a Kő”, ezért a „hét idő” 1863-ban történt elvetése nemcsak az alapvető igazságok elvetése folyamatának kezdetét azonosítja, hanem Krisztus elvetését is jelképezi. Amiképpen Krisztus bizonyágtételében a megvetett kőről, Péter is azonosítja, hogy az alapkőhöz kapcsolódó próféciák egyike az, hogy az végül „szegletkö fejévé” lesz.

Ezért áll az Írásban is: Íme, leteszek Sionban egy szegletkövet, választottat, drágát; és aki hisz őbenne, semmiképpen meg nem szégyenül. Nektek tehát, akik hisztek, drága; az engedetleneknek pedig: A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szeglet fejévé, és megütközés kövévé és botránkozás sziklájává azoknak, akik az igében megbotlanak, mivel engedetlenek; amire rendeltettek is. Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas tetteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem nyertetek irgalmat, most pedig irgalmat nyertetek. 1 Péter 2:6–8.

Az adventizmus kezdetén lefektetett alapköve a szeglet fejévé lesz. Ézsaiás egyetért Krisztussal és Péterrel, és Ézsaiás az alapkövet arra használja, hogy egy szövetséges népet jelképezzen, amely mellett elhaladnak egy új szövetséges nép kedvéért. Tanúságtételében egy olyan osztályt ábrázol, amely szövetséget kötött a halállal, és amely hazugságot fogadott el. Az a hazugság, amelyet elfogadnak, az a hazugság, amelyet Pál úgy azonosít, mint amely erős tévelygést hoz azokra, akik szövetséget kötnek a halállal, mert nem fogadták be az igazság szeretetét.

Ezért halljátok az Úr igéjét, ti csúfolódó férfiak, akik uralkodtok e népen, mely Jeruzsálemben van. Mivel ezt mondtátok: Szövetséget kötöttünk a halállal, és a Seollal egyezsége léptünk; mikor az eláradó ostor végigsöpör, nem ér el minket; mert a hazugságot tettük oltalmunkká, és a hamisság alá rejtőztünk: azért így szól az Úr Isten: Íme, Sionban alapul követ teszek le, kipróbált követ, drága szegletkövet, biztos alapot: aki hisz, nem fut. Az ítéletet is mérőszinórrá teszem, és az igazságot függőórná; és a jégeső elsöpri a hazugság oltalmát, és a vizek elárasztják a rejtekhelyet. És semmivé lesz a halállal kötött szövetségetek, és a Seollal való egyezségeitek nem áll meg; mikor az eláradó ostor végigsöpör, eltapostattok általa. Ézsaiás 28:14–18.

A „hét idő” hamisságok alá lett rejtve, és amikor Isten elmegy az Ő korábbi szövetséges népe mellett, és szövetségre lép a száznegyvennégyezerrel, az a kő, amely korábban megvetett szegletkő volt, felemelkedik, hogy a szeglet „fejévé” legyen. Azok számára, akik megértik ezt az igazságot, drága, azok számára pedig, akik nem, a kő, amely a szeglet fejévé lesz, nemcsak összezúzza őket, hanem képletesen a sírkövékké is válik.

Dániel könyvében, a nyolcadik fejezet tizenkilencedik versében megtaláljuk a harag „utolsó végét”, ami azonosítja, hogy a haragnak lennie kell egy „első végének” is. Az i. e. 677-től 1844. október 22-ig terjedő időszak azt az időtartamot jelképezi, amely alatt a szentélyt (és a sereget) megtaposták. Ám a pápaságnak egészen addig kellett virágoznia, míg a harag beteljesedik, Dániel könyve tizenegyedik fejezete, harminchatodik verse szerint. Ha a harag vége a nyolcadik fejezetben egy időszak végét jelenti, akkor a harag vége a tizenegyedik fejezetben szintén egy időszak végét jelenti. Ezt tanítja világosan a Biblia, noha ezt az igazságot hazugságokkal elfedték azok, akik szövetséget kötöttek a halállal.

Mindkét felháborodás vége ugyanannak az időszaknak a végét jelképezi, mert mindkettő ugyanannak a kétezer-ötszázhusz éves átoknak a beteljesedése volt: a szétszórás, a fogság és a szolgaság. Az északi királyság szenvedte el először a „hét idő” szétszórását, fogságát és szolgaságát, amikor Kr. e. 723-ban Assíria királya fogságba hurcolta őket. A déli királyság ugyanerre a sorsra jutott Kr. e. 677-ben. Jeremiás megerősíti ezt a tényt.

Izrael szétszórta juh; oroszlánok üzték el őt: először Assíria királya emésztette meg őt, végül pedig ez a babiloni király, Nabukodonozor törte össze csontjait. Jeremiás 50:17.

Jeremiás egy fokozatosan kibontakozó ítéletet azonosít. Az assíriák Kr. e. 723-ban eltávolítják az északi királyságot, majd Kr. e. 677-ben Manassét Babilonba, saját fővárosukba viszik. Azután Nebukadneccar foglyul ejti Jójákimot, és ezzel Kr. e. 606-ban kezdetét veszi a hetvenéves fogság. Majd Nebukadneccar foglyul ejti Cidkiját, és Kr. e. 586-ban elpusztítja Jeruzsálemet.

A déli királyság figyelmeztetést kapott, hogy ugyanarra a sorsra jut, mint az északi királyság, ha továbbra is megmarad lázadásában. Az északi királyságon végrehajtott ítélet a déli királyságon is beteljesedik, és ennek az ítéletnek a jelképe egy mérőzsinór volt, amelyet Júda fölé kellett kifeszíteni. Ésaiás bizonyágtételében ez egyszerűen csak a „mérőzsinór”, a következő szakaszban azonban a „mérőzsinór” „Samária mérőzsinórja”.

Ezért így szól az Úr, Izráel Istene: Íme, oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy valakik hallják azt, mindkét fülük megcsendül bele. És kiterjesztem Jeruzsálem fölé Samária mérőzsinórját és Ákháb házának mérőzsinórját; és úgy törölöm el Jeruzsálemet, ahogyan az ember kitöröl egy tálat, kitörli azt, és fenekével fölfelé fordítja. És elhagyom örökségem maradékát, és ellenségeik kezébe adom őket; és prédává és zsákmánnyá lesznek minden ellenségüknek; mivel azt cselekedték, ami gonosz az én szememben, és haragra ingereltek engem attól a naptól fogva, hogy atyáik kijöttek Egyiptomból, mind e mai napig. 2 Királyok 21:12–15.

Az imént idézett versekben két prófétai kifejezés található, amelyeket figyelembe kell venni. Az első a fül megcsendülése, a másik pedig a mérőzsinór. Ezekben a versekben Samária zsinórmértéke egyúttal Ákháb házának mérőzsinórjaként is azonosíttatik. A zsinórmérték és a mérőzsinór az ítélet eszközei, amelyeket az építés folyamatában használnak. A versekben azt jelzik, hogy ugyanaz az ítélet, amelyet az északi királyság ellen hajtottak végre, amelyet Samária és Ákháb háza képvisel, Júdára és Jeruzsálemre is elhozatik. Amikor az intést közzétették, Izráel északi királyságát már megszállták, meghódították, elpusztították, és rabszolgaságba hurcolták. Isten ítéletének üzenete a figyelmeztetést hallók fülének megcsendülését idézi elő. Mind a mérőzsinór, mind a fül megcsendülése egyaránt háromszor fordul elő az Írásokban. Minden esetben Istennek a saját népe ellen való felindulását jelképezik.

És eljött az Úr, megállt ott, és úgy szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel. Sámuel pedig felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád. És ezt mondta az Úr Sámuelnek: Íme, oly dolgot cselekszem Izráelben, hogy aki csak hallja, mindkét füle megcsendül bele. Azon a napon véghezviszem Éli ellen mindazt, amit háza felől mondtam; amikor elkezdem, be is végzem. 1 Sámuel 3:10–12.

Éli házának megdöntése az a prófécia volt, amelytől mindenkinek megcsendült a füle, aki csak hallotta azt. A fülek megcsendülése Sámuel idejében Éli házának elmúlását jelképezi. A Sámuelnek adott kijelentés beteljesedése Éli házának megdöntése és Sámuel prófétává való felállítása volt. Sámuel egy olyan népet képvisel, amelyről Péter azt mondja, hogy egykor nem Isten népe volt, most pedig már az; mert amikor Sámuel prófétává lett felállítva, Éli háza elpusztult. Jeremiás is olyan ítéletet hirdet Jeruzsálem vezetése ellen, amelytől megcsendülnek a fülek.

És mondd: Halljátok meg az Úr szavát, Júda királyai és Jeruzsálem lakosai! Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Íme, veszedelmet hozok e helyre, úgyszólván mindenkinek, aki csak hallja, becsendül a füle. Jeremiás 19:3.

A fülek megcsendülésére utaló mindhárom hivatkozás olyan szövetségi néphez kapcsolódik, amely szövetséget kötött a halállal, és amelyet ezt követően megtámadnak, legyőznek, elpusztítanak,

szétszórnak, és rabszolgaságba hurcolnak. A megcsendülő fülek Isten haragjának ítéletét jelképezik, és ennek az ítéletnek a jelképe az Írásokban ugyancsak háromszor jelenik meg a „függőőn” szóval. Ezt már olvastuk a Második Királyok könyvében és Ézsaiásnál, de van még egy másik hivatkozás is az Írásokban a „függőőn”-ra, és abban a hivatkozásban a függőőn szó egy másik héber szóból van fordítva, mint az előző két hivatkozásban.

És ismét eljött az angyal, aki velem beszélt, és felébresztett engem, mint az embert, akit álmából ébresztenek fel, és ezt mondta nekem: Mit látsz? Én pedig ezt mondtam: Néztem, és íme, egy teljesen arany gyertyatartó, tetején egy olajtartóval, rajta hét mécsessel, és hét csővel a hét mécseshez, amelyek a tetején vannak; és mellette két olajfa, egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak bal oldalán. Erre megszólaltam, és így szóltam az angyalhoz, aki velem beszélt: Mik ezek, uram? Akkor az angyal, aki velem beszélt, felelt, és ezt mondta nekem: Nem tudod, mik ezek? Én pedig ezt mondtam: Nem, uram. Akkor felelt, és így szólt hozzám: Ez az Úr igéje Zerubbábelhez, amely így szól: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemm! azt mondja a Seregek Ura. Ki vagy te, te nagy hegy? Zerubbábel előtt síksággá leszel, és ő felhossa a zárókövet hangos kiáltások közepette: Kegyelem, kegyelem reá! Majd így szólt hozzám az Úr igéje: Zerubbábel kezei vetették meg ennek a háznak alapját, és az ő kezei fogják azt bevégezni; és megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Mert ki vetette meg a kicsiny kezdetek napját? Örülni fognak, amikor meglátják az ónmértéket Zerubbábel kezében ama héttel együtt; ezek az Úr szemei, amelyek az egész földet bejárják. Ekkor megszólaltam, és ezt mondtam neki: Mik ezek a két olajfa a gyertyatartó jobb oldalán és bal oldalán? Majd újra megszólaltam, és ezt mondtam neki: Mik ezek a két olajág, amelyek a két aranycsőn át árasztják magukból az arany olajat? Ő pedig felelt nekem, és ezt mondta: Nem tudod, mik ezek? Én pedig ezt mondtam: Nem, uram. Akkor ezt mondta: Ezek az a két felkent, akik az egész föld Ura mellett állnak. Zakariás 4:1–14.

A „plummet”-nek fordított szó a Második királyok könyvében és Ézsaiás huszonnyolcadik fejezetében a „mishqâl”, és súlyt jelent. Mindkét szakaszban egy súlyt (függőőnt) kellett hozzáadni a mérőzsinórhoz. A súly az, amit a mérlegen használnak, és az ítéletet jelképezi. A súllyal ellátott mérőzsinór az ítélet zsinórja. Samária mérőzsinórja a „hét idő” időszaka volt, azaz kétezer-ötszázhusz év. Ugyanezt az időszakot kellett a déli királyságra is kiszabni, amelyet az északi királyságra már rábocsátottak. Bármelyik zsinór végpontját Dániel könyve vagy az utolsó harag végének, vagy az első harag végének azonosítja. Ezt az időszakot Dániel úgy ábrázolja, mint azt az időt, amikor Jeruzsálemet és a sereget a két pusztító hatalom, a pogányság és a pápaság tapossa. Mindkét időszak akkor kezdődött, amikor a hozzájuk tartozó fővárosokat megtámadták, meghódították, elpusztították, polgáraikat pedig rabszolgaságba hurcolták.

Ám Zakariásnál az „ólomnehezék” szó két héber szó összetételéből áll. Az első szó az „’eben”, amelynek jelentése „építeni”, és azt is jelenti: „kő”. Jelentése: „építőkö”. E szó ezután a héber „bediyl” szóval kapcsolódik össze, amelynek jelentése: „elválasztani vagy elkülöníteni”. A „ólomnehezék” Zakariásnál az a kő, amelyre építenek, és amely elválasztást és megoszlast idéz elő. A megoszlás az imádók két osztálya között van; az egyik osztály örvendezik, amikor meglátja a követ, szegletük fejévé teszi azt, és arra épít, a másik pedig nem látja azt, elveti, megbotlik benne, és végül összezúzatik általa, amely akkor annak zárókövévé vagy sírkövévé lesz. Az egyik osztály

az étellel köt szövetséget, a másik a halállal köt szövetséget.

Zakariás történetében az ókori Izráel éppen Babilonból jött ki, hogy újjáépítse és helyreállítsa Jeruzsálemet. Zerubbábelt kormányzóvá rendelték, hogy felügyelje a munkát. Ő helyezte el az alapkövet a munka kezdetén, és ő tette fel a zárókövet, vagyis a csúcskövet a munka végén. A Zerubbábel név jelentése: „Babilon sarja”. Valamennyi prófécia az utolsó napokat jelöli meg, és Zerubbábel neve annak a történetnek a jelképe, amely az első angyal üzenetéhez tartozik, amikor az alapkövet letették; ugyanakkor neve a harmadik angyal üzenetének is jelképe, amikor a zárókö, vagyis a csúcskö a helyére kerül. A Szentlélek kitöltetésének megnyilvánulását akár az első mozgalomban, akár a második mozgalomban Zerubbábel neve („Babilon sarja”) jelképezi, mert azt az üzenetet ábrázolja, amely felszólítja „Babilon sarjának” végső nemzedékét, hogy jöjjön ki. Ez annak az Éjféli Kiáltásnak az üzenetét jelképezi, amely az első mozgalomban hangzott fel, és amely hamarosan bekövetkezik a Hangos Kiáltás utolsó mozgalmában.

A két olajfa, a két olajág és a két felkent, akik azokat az edényeket jelképezik, amelyekbe a két aranycső az olajat önti:

„A felkentek, akik az egész föld Ura mellett állnak, azt a tisztséget töltik be, amely egykor Sátánnak adatott mint oltalmazó kérubnak. A szent lények által, akik trónját körülveszik, az Úr állandó kapcsolatot tart fenn a föld lakóival. Az aranyolaj azt a kegyelmet jelképezi, amellyel Isten a hívők lámpásait táplálja, hogy ne pislákoljanak és ki ne aludjanak. Ha ez a szent olaj nem áradna a mennyből Isten Lelkének üzeneteiben, a gonosz erői teljes uralmat gyakorolnának az emberek fölött.”

„Istent meggyalázzuk, amikor nem fogadjuk el azokat a közléseket, amelyeket küld nekünk. Így visszautasítjuk az arany olajat, amelyet ő a lelkünkbe akarna önteni, hogy az továbbadassék a sötétségben levőknek. Amikor felhangzik a kiáltás: »Ímé, jön a vőlegény; menjetek ki elébe,« azok, akik nem fogadták be a szent olajat, akik nem ápták szívükben Krisztus kegyelmét, a balga szüzekhez hasonlóan azt fogják találni, hogy nincsenek készen Uruk fogadására. Önmagukban nincs meg az erejük ahhoz, hogy megszerezzék az olajat, és életük romba dől. Ám ha Isten Szentlelkét kérjük, ha így könyörgünk, miként Mózes: »Mutasd meg nékem a te dicsőségedet,« Isten szeretete kitölteti szívünkbe. Az aranycsöveken át az arany olaj közöltetik velünk. »Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkimmel, azt mondja a Seregeknek Ura.« Az Igazság Napjának fényes sugarait befogadva Isten gyermekei világítanak mint világosságok e világban.” Review and Herald, 1897. július 20.

Zakariás ismételten megkérdezte, kik a két olajfa, ily módon ráirányítva a figyelmet a két tanú különféle jelképeire. White testvérnő a két olajfát a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanújaként azonosítja.

„A két tanú felől a próféta továbbá ezt jelenti ki: »Ezek ama két olajfa és a két gyertyatartó, amelyek a föld Istene előtt állanak.« »Az én lábamnak szövétneke a te igéd — mondta a zsoltáríró —, és ösvényemnek világossága.« Jelenések 11:4; Zsoltárok 119:105. A két tanú az Ó- és Újszövetség Szentírását jelképezi.” A nagy küzdelem, 267.

Zakariás meg akarta érteni, kik e két tanú. A francia forradalomban az Ó- és az Újszövetség voltak azok. Mózesként és Illésként lettek ábrázolva, akiket az utcán megölt a mélységből feljövő fenevad. Ők a Future for America szolgálatát jelképezik, amelyet 2020. július 18-án öltek meg.

A fejezet elején, miután Zakariást felébresztik, amikor a halott, száraz csontok összegyűjtetnek, de még nem elevenedtek meg, Gábiel megkérdezi: „Mit látsz?” Zakariás leírja, amit látott, majd megkérdezi: „Mik ezek, uram?” Gábiel a kérdés tárgyát azzal hangsúlyozza, hogy Zakariás kérdésére egy kérdéssel felel. Ezt kérdezi Zakariástól: „Nem tudod-e, mik ezek?” Gábiel ezután így válaszol: „Ez az Úr ígéje Zerubbábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel, azt mondja a Seregek Ura.”

Az Úrnak szava, amely Zerubbábelhez lőn, ez volt: „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel. Kicsoda vagy te, te nagy hegy? Zerubbábel előtt síksággá leszel; és ő felhossa annak zárókövét hangos kiáltások között, ezt kiáltva: Kegyelem, kegyelem reá!”

Zorobábel, a kormányzó, azt a követet jelképezi, aki az út elkészítését végzi a kezdeti és a záró történelemben, aki előtt a hegy síksággá lesz. Ézsaiás ugyanezen követ munkáját azonosítja, és azt mondja, hogy „készítetek a pusztában ösvényt a mi Istenünknek”, továbbá hogy „minden völgy” „fölemeltessék”. Ő azt is előidézi, hogy „minden hegy és halom” „alászálljon”, mert a „nagy hegy” Zorobábel kormányzó előtt „síksággá lesz”.

William Millernek Isten adta a „hét idő” üzenetét. Zerubbábel William Millert jelképezi, aki a „hét idő” alapkövet letette; ugyanakkor azokat a kezeket is jelképezi, amelyek „előhozzák a zárókövet” „ujjongással, kiáltva: Kegyelem, kegyelem reá”. A „kegyelem” szó megkettőzése az Éjféli Kiáltás üzenetét jelképezi. Az „ujjongás” ugyanazt az üzenetet jelképezi, mint amit a harmadik angyal hangos kiáltása ábrázol, a „kiáltva” pedig az Éjféli Kiáltást jelképezi. Az egész szakasz az Éjféli Kiáltás üzenetéről szól. Azokról a szüzekről szól, akik a halál álmában aludtak a Jelenések tizenegy utcáján, amely a holt, száraz csontok völgyén halad át. A holt, száraz csontok feltámadásáról szól, és a „függőőn” prófétai szerepéről, amelyet az okos szüzek meglátnak, s ez örvendezésre indítja őket.

Ekkor Zakariás ezt mondja: „azonfelül”. Az „azonfelül” azt jelenti, hogy a következő szakasz az előző szakasz fölé helyeztetik. Ez a „sorra sor, sorra sor” prófétai elvére való utalás. Az előző párbeszéd Isten népének éjféli felébredését azonosította, amelyet Zakariás képvisel. Az előző párbeszéd ismételten hangsúlyozta Isten népének vágyát az utolsó napokban arra, hogy megértse, kik a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja. Az előző párbeszéd azonosította, hogy Zerubbábel az első mozgalomban végzett munkát, valamint az utolsó mozgalomban végzett munkát is jelképezi. Azonosította, hogy Zerubbábel „kezei” (amelyek az emberi erőt jelképezik) voltak hivatva letenni az alapkövet és a zárókövet, ám kezeinek munkája csak a Vigasztaló isteni ereje által valósult meg és valósul meg.

A következő párbeszédet, amelyet az előző párbeszéd fölé kell helyezni, azonosítja, hogy amikor „Zorobábel kezei” befejezik a munkát, akkor Isten népe az utolsó napokban „meg fogja tudni, hogy az Úr” „küldte” Gábielt, a világosság hordozóját, Isten népéhez. Fel fogják ismerni a mennyei közlési folyamatot, amely az első igazság, amely Jézus Krisztus kijelentésével kapcsolatban van

ábrázolva. Zorobábel üzenetének és munkájának elutasítása annyi, mint elutasítani azt az üzenetet, amely Gábrieltől származik, amelyet ő Krisztustól kapott, aki viszont az Atyától kapta azt.

Ezután az imádók két osztálya kerül meghatározásra. Az egyik osztály „megvetette a kicsiny kezdet napját?” A másik osztály „örvendezni fog”, amikor „meglátja az ónkövet Zerubbábel kezében amazokkal a héttel”, akik „az Úr szemei, amelyek bejárják az egész földet”. Azok, akik megvetik a kicsiny kezdet napját, William Miller történelmi munkáját vetik meg, amelyet az „ónkő” jelképez. Ők ellentétben állnak azokkal, akik örvendeznek, amikor meglátják az „ónkövet” Zerubbábel kezében. Zakariás „ónköve” az az építő kő, amely megosztást idéz elő. Az egyik osztály megveti az „ónkövet”, mert nem hajlandó meglátni, hogy az „ónkő” Zerubbábel kezében „amazokkal a héttel” van. A „hét” szó, amely az „ónkövel” együtt szerepel, ugyanaz a héber szó, amely a 3Mózes huszonhatodik fejezetében „hétszer” fordítással szerepel.

Ezután Zakariás megismétli azt a tényt, hogy amikor felébred, nem tudja, kik a két tanú. Ezért ismét megkérdezi: „Mik ezek a két olajfa?” Újra megismétli, kérdezve: „Mik ezek a két olajág, amelyek a két aranycsövön át kiöntik magukból az aranyolajat?” Gábiel pedig nyomatékosítja a kérdést azzal, hogy ismét egy kérdéssel felel Zakariás kérdésére: „Nem tudod-e, mik ezek?” amire Zakariás így válaszol: „Nem.” Gábiel ekkor ezt mondja: „Ezek a két felkent, akik az egész föld Uránál állnak.”

A fejezet azzal kezdődik, hogy Gábiel felébreszti Zakariást álmából. Zakariás ezért azokat a szüzeket jelképezi, akik éjfélkor felébresztetnek, és amikor azok a szüzek felébrednek, úgy vannak ábrázolva, mint akiket nyomasztó teherként nehezedő vágy tölt el annak megértésére, hogy mit jelképez a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja. A Biblia minden könyve a Jelenések könyvében találkozik és ott ér véget. Valamennyi próféta egyetért egymással, mert Isten nem a zűrzavar szerzője. Valamennyi próféta inkább az utolsó napokról szól, mint azokról a napokról, amelyekben éltek.

Gábiel az Alfa és Omega elvét alkalmazza annak kijelentésével, hogy Zerubbábel fogja megkezdeni és befejezni a templom építésének munkáját. Munkáját úgy ábrázolja, mint aki kezdetben leteszi az alapkövet, a végén pedig a zárókövet. Zerubbábel a milleriták mozgalmát és a Future for America mozgalmát jelképezi.

Amit Gábiel Zakariás elé tár, az az, hogy az Éjféli Kiáltás műve, akár az első angyal mozgalmában, akár a harmadik angyal mozgalmában, a Szentlélek erejével megy végbe.

Miközben holtan feküdtek az utcán, a világ örvendezett holttestük fölött; de amikor feltámadtak, akkor a világ megrémült, ők pedig örvendeztek. Azért örvendeznek, mert látják annak a „hétszeresnek” a mérőőnját Zerubbábel kezében. A mérőőn az a kő, amelyre építenek, s amely elválasztja a bölcseket a balgáktól.

Zakariás nem azt mondja, hogy „a hét”, hanem azt mondja: „az a hét”. Ezek mind a szétszórás kétezer-ötszázhusz esztendejét látják. A „hét”-nek fordított szó ugyanaz a szó, amelyet a 3Mózes huszonhatodik fejezetében „hétszeresen”-nek fordítanak, és a szolgaság „átkát” jelenti, amely Izráel mind az északi, mind a déli királyságára reászállt. Dániel könyve „azt a hetet” első és utolsó

felháborodásként azonosítja.

A William Miller által letett alapkövet a „hét idő” képezte, és a harmadik angyal mozgalma által letett zárókövet a „hét idő” képezi. Azok, akik örvendeznek, amikor meglátják „ama hetet” az utolsó napok Éjféli Kiáltásának felébredésében, tanúi lesznek az értékes és a hitvány szétválasztásának és elkülönítésének. Az értékesek örvendezni fognak, amint teljes egységre jutnak, a hitványak pedig túl későn fogják megtudni, hogy nincs meg bennük az az olaj, amely a két aranycsövön át alászállt. Az az igazság, amely az egyik csoport számára örvendezést okoz, a másik csoport számára botránkozás köve lesz, noha mindazok számára látható volt, akik hajlandók voltak látni.

Miként a „hét idő” próbává lett kezdetben, 1856-ban, amikor a filadelfiai adventizmus laodiceai adventizmussá ment át, úgy a „hét idő” ismét próbává lesz a végén, éppen ott, ahol a laodiceai adventizmus filadelfiai adventizmussá megy át. A kezdeti próba 1863-ban elbukott a „hét idő” bibliai tanításának elutasítása által. Akik a vég idején, 2023-ban, elbukják a próbát, azok ezt azért teszik, mert elutasítják azt a tapasztalatot, amelyet a 3Mózes huszonhat „hét ideje” által megjelölt orvosság megkövetel.

Fontos volt megállapítani, hogy Dániel könyve teljes mértékben fenntartja a „hét időt”, mielőtt hozzáfognánk Dániel könyve első hat fejezetének prófétai üzenetét vizsgálni, mert a negyedik és az ötödik fejezet a „hét időről” szól, és ezek azonosítják a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő földi fenevad két szarvának kezdetét és végét.

A következő cikkben kezdjük meg annak a hat első fejezetnek a vizsgálatát.

„Az a világosság, amelyet Dániel Istentől kapott, kiváltképpen ezekre az utolsó napokra adatott. Az Ulaj és a Hiddekel, Sineár nagy folyóinak partján látott látomások most beteljesedőben vannak, és mindazok az események, amelyek előre megjövendöltettek, hamarosan bekövetkeznek.

„Gondoljuk meg a zsidó nemzet körülményeit abban az időben, amikor Dániel próféciai adattak.”

„Szánjunk több időt a Biblia tanulmányozására. Nem úgy értjük az Igét, ahogyan kellene. A Jelenések könyve azzal a felszólítással kezdődik, hogy értsük meg a benne foglalt tanítást. „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit” — jelenti ki Isten — „és megtartják azokat, amelyek meg vannak írva abban: mert az idő közel van.” Amikor mi mint nép megértjük, mit jelent számunkra ez a könyv, nagy ébredés lesz látható közöttünk. Nem értjük teljesen azokat a tanításokat, amelyeket közöl, annak ellenére sem, hogy azt a parancsot kaptuk, hogy kutassuk és tanulmányozzuk azt.”

„A múltban tanítók kijelentették, hogy Dániel könyve és a Jelenések könyve lepecsételt könyvek, és a nép elfordult tőlük. A fátylat, amelynek látszólagos titokzatossága sokakat visszatartott attól, hogy felemeljék, Isten saját keze vonta el igéjének e részeiről. Maga a „Jelenések” elnevezés is ellentmond annak az állításnak, hogy ez lepecsételt könyv. A „Jelenések” azt jelenti, hogy valami fontos dolog kinyilatkoztatik. E könyv igazságai azokhoz

szólnak, akik ezekben az utolsó napokban élnek. Mi úgy állunk a szent dolgok szent helyén, hogy a fátyol el van távolítva. Nem szabad kívül maradnunk. Be kell lépnünk, nem könnyelmű, tiszteletlen gondolatokkal, nem heves léptekkel, hanem tisztelettel és istenfélelemmel. Közeledünk ahhoz az időhöz, amikor a Jelenések könyvének próféciai beteljesednek.” Testimonies to Ministers, 113.